

af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen fremsatte, slutte, at jeg maaske har givet en ikke helt korrekt Fremstilling af, hvilke Udgifter de socialdemokratiske Ændringer til Aldersrenteloven vilde foranledige, sammenlignet med de Udgifter, den vedtagne Lov foranlediger i det Aar, vi er inde i, gøre en enkelt Bemærkning derom og sige, at den Forhøjelse af Lovens Skala, Socialdemokratiet foreslog, er af Statistisk Departement beregnet til at ville have forøget Udgiften for indeværende Aar med 11½ Mill. Kr. Fastholdelsen af Aldersgrænsen ved 60 Aar faar naturligvis, saasom alle mellem 60 og 65 Aar faar Adgang til $\frac{2}{3}$ af den Aldersrente, der udbetales Personer paa 65 Aar, ikke synderlig Betydning, men den vil dog for indeværende Aar andrage et Beløb af mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at alene paa de to Poster bliver der en Udgiftsforøgelse paa 12 Mill. Kr. for indeværende Aar. Og endelig vilde den Omstændighed, at Staten efter Forslaget skulde dække $\frac{3}{4}$ af Udgiften i Stedet for, som det er vedtaget, $\frac{7}{12}$, bevirke en Udgiftsforøgelse for indeværende Aar paa ca. 20 Mill. Kr., saaledes at det samlede Beløb for Staten udover det, som den vedtagne Lov koster, vilde, hvis Socialdemokratiets Ændringsforslag var blevet gennemført, for indeværende Aar have været 32 Mill. Kr. Det er et lidt andet Resultat end det, det ærede Medlem i sine Betragtninger naaede til, men jeg tror, det er tilvejebragt gennem Refleksioner anstillede af Personer, der besidder mere omfattende Forudsætninger end det ærede Medlem for at bedømme Virkningerne af de socialdemokratiske Ændringer. Det er derfor, jeg har tilladt mig at bemærke, at det er uforsvarligt, naar man ikke samtidig giver Anvisning paa, hvor Pengene skal komme fra, at stille Forslag af den Art. Naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, Socialdemokratiets Ordfører, for at underbygge sin Paastand om den slette Maade, hvorpaa et godt Princip gennem denne Lov er ført ud i Livet, har hævdet, at for 32 Aar siden skrev man, at der skulde ydes de alderdomsunderstøttede, hvad der var nødvendigt til deres og Families Underhold, saa er det en Henvisning til en Udtalelse, der omsattes i Praksis paa den Maade, at den gennemsnitlige Ydelse i de første Aar, Alderdomsunderstøttelsesloven bestod, androg ca. 100 Kr. pr. understøttet aarlig, og det kan dog neppe have været, hvad der maatte være nødvendigt til de paagældendes og deres paarørendes Underhold. Men det var

heller ikke saaledes at forstaa, som det ærede Medlem har forstaaet det nu. Meningen var jo, at der skulde ydes, hvad der var fornødent til de vedkommendes Underhold, udover det, de selv ved deres Arbejde kunde tilvejebringe; og det er den daarlige Lære, de socialdemokratiske Agitatorer, ogsaa fra denne Plads, præker overfor Aldersrentenyderne, at Aldersrenten skal kunne dække deres Underhold, uden at de selv behøver at bidrage dertil. Og naar Kravet endog gaar saa vidt, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har opstillet det, at Ydelsen i Aldersrente skal være, hvad der er fornødent, for at vedkommende gamle Person kan tage Ophold i et Pensionat, ja, saa er man, siger jeg, i Færd med at komme ud i en saadan Urmelighed, at det, man kræver, i Virkeligheden er en Karikatur af, hvad der kan være Tale om at yde.

Jeg maa sige i Anledning af en Bemærkning, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fremsatte for et Øjeblik siden, at jeg synes, han skulde undlade at henvide til, at da man krævede Jernbanetaksterne forhøjet i 1916, udtalte Venstre sig tvivlende om Berettigelsen af dette Krav, men allerede i 1917 var det gennemført; det skulde vise den radikale Regerings Beredvillighed til at tage Affære. Det ærede Medlem maa dog vide, hvordan denne Sags Forhistorie er. Den ligger nemlig saaledes, at det fra Landstingsflertallets Side i 1917 blev stillet som et ufravigeligt Vilkaar for Forhøjelsen af Ejendoms-skylden til 2 pro mille, at man gik til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, og først for dette stærke Tryk bøjede den radikale Regering sig. Man skal derfor ikke bagefter komme og rose sig af, at man har været lydhør, at allerede Aaret efter, at Kravet var rejst, var det imødekommet.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at han faar virkelig finde sig i, at jeg, naar jeg skal svare ham paa hans Bemærkninger, kommer til at beskæftige mig med hans Person. Det ærede Medlem svæver jo oppe over Skyerne uden at have Benene paa Jorden, og da det er dernede, de Problemer findes, vi skal beskæftige os med, maa jeg virkelig gøre mig Anstrengelser for at hale det ærede Medlem derned, hvor Debatten staar. Det ærede Medlem siger, at her i Landet kan, hvis dette Styre fortsættes, i Henhold til Udtalelser, jeg har fremsat, ingen Lovgivning fremføres, som de Konservative ikke vil stemme for. Dette har jeg aldeles ikke sagt. Det er en af disse smaa Drejninger, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er en Mester i at fore-